



Primož Vresnik

Minister za izobraževanje in stara šola

I.

Ni bilo ljudi. Ni bilo prometa, zato je pokrajino zalotil v nekakšnem prastanju. Williamu se je zdela enako otožna in zamočvirjena kakor v času njegovega otroštva, ko so mu robide s trni parale hlače in nežno kožo. Trni robidovja so bili ostri kot šivanke in kar hitro je pritekla rdeča otroška kri. A tega je že davno. Davno, res davno in nikoli ni slutil, da bo nekega dne imenovan za ministra za izobraževanje. Minister za izobraževanje in vzgojo je stal na železniški postaji v domačem kraju. Po vseh teh desetletjih je bil spet v domačem kraju. Tokrat po službeni dolžnosti. Z njim je bil tajnik. Tajnik Alfred bi bil najraje v Londonu, v svoji pisarni, v kateri je dihal topel zaležan zrak, in to v vseh letnih časih. Zdaj pa mu je lica stiskal hladen novembrski zrak. Zamrznjena škrlatna rdečica na njegovih licih je govorila, da mu tukaj, sredi angleškega podeželja, nikakor ni dobro. Angleško podeželje mu v vseh pogledih ni dobro delo. Terenska izkušnja, ki jo je zahteval letni načrt ministrstva, in skrb za šolstvo v regionalnih okrajih sta bili lepi stališči, dokler se je o njima razmišljalo in razpravljalo v ogrevanih prostorih sredi Londona. Spet so ga, praktičnega, kot je bil po naravi, prevzele slutnje, da se bo resnično življenje na angleškem podeželju ponorčevalo iz šolske teorije. Prosvetno življenje, ki nikakor ni črno ali belo, ampak neke druge barve, ne bo moglo uresničiti abstraktnih zamisli, ki so lepo odzvanjale na prosvetarskih konferencah. Londonske misli o vzgoji in izobraževanju se bodo na terenu srečale z drugačno Anglijo. Človek je nekako pričakoval podružnične šole, v katerih učenci učiteljem še vedno nosijo jajca in meso, za krščanske praznike pa jih obdarujejo s potico. Pričakoval je, da bosta Wilde in Wystan Hugh Auden na angleškem podeželju naletela na gluha ušesa, v tem sila praktičnem svetu, ki je skoz in skoz obdan s kokošnjaki in ovčerejo. Vonj po ovcah, ki se iz

staj seli v domače hiše. Na podeželju vlada vonj po črevesju mrtvih ovac. Na podeželju vlada vzduh po živih ovcah, tisti umazano topli, živi vonj po tropih, ki gre prek livad in staj. Živalski vonj po drobovju se dviguje prek polomljenih ograj. V zaselku L. pri Devonshiru se pasejo rdečkaste krave. Tudi zemlja tamkaj je prežeta z rahlim rdečkastim odtenkom.

V teh sila praktičnih svetovih bo pretanjeno slovstvo izzvenelo groteskno. Vzgoja angleškega duha v šolskih klopeh se ne bo poznala bodočim angleškim ovčerejcem in rudarjem ter malim obrtnikom. In tradicionalno vzeto, bo lahka atletika še zmeraj najbolj priljubljena pri bodočih polnoletnih državljanih Kraljestva. Tajnik in minister za izobraževanje sta stala na osornem angleškem podeželskem mrazu. Čakala sta vaško učiteljico. Pravi službeni bonton bi veleval drugače, ona bi morala čakati na njiju. Vendar ne. Pravila družbenega odnosa so bila od samega začetka postavljena drugače. Številčnica na okrajni železniški postaji je vsekakor tekla čez dogovorjen čas, ko je gruč na obronku železniških tirov, nedaleč stran, začel hreščati pod čevlji ženske močnejše postave. Hreščanju se je pridružilo še kotrljanje kamnov. Učiteljica jo je drobila proti njima, pri tem ji je bila v napoto telesna teža. Debel obraz je imela, prav tolsta lica in izraz na obrazu je bil čisto moški. Bolj je spominjala na delavko v tekstilnem obratu kot na prosvetno delavko. Williama je njen videz pretresel. Z moškim izrazom na obrazu je stopila pred ministra za izobraževanje. Z robustnim izrazom ga je ogovorila: "William, sploh te ne bi prepoznala, če ne bi bilo to srečanje zaukazano z vaše strani." Govorila je počasi, ležerno, a kljub vsemu odločno. Ležernost je visela nad pokrajino in z njo se je začelo to zgodnje jutro. Potem je izdihnila svojo zadihanost nekdanja Williamova učiteljica in se toplo domače, a pokroviteljsko zazrla v svojega nekdanjega učenca, ki mu je uspelo priti iz malega v širši svet. Srečanju je manjkalo protokolarne distance, ki naj bi obveljala na srečanjih med ministrom in učiteljem. Gospa Buckett si je na samem začetku srečanja jemala vlogo pokroviteljice, saj je bila nekdanj učiteljica ministru, svoj nekdanji prosvetni položaj je uveljavljala pri vseh svojih bivših učencih. In res so se vsi nekdanji učenci gospe Buckettove znova počutili učence, če so jo le srečali. Položaj učiteljice na podeželju je le osrednji krajevni družbeni položaj. Položaj je tradicionalen in doleti vsako učiteljico, vsakega učitelja, ki pride na vas ali v zaselek. Navadno s kovčkom v roki za določen čas, ta pa se po sili razmer kar hitro prevesi v nedoločen čas. Prosvetni delavec na podeželju je pač oseba na očeh. Nekako odmaknjena od poganskega življenja, ki zgrabi in premetava podeželane. Pogane vodijo skozi življenje strasti, lastne in tuje. Učitelj se s svojo izobrazbo in omiko nekako loči od ostalih. Toda, William si je

dobro ogledal Rozalio Buckett, po vseh teh letih je postala sestavni del barja in njegovih poganskih sil. Tajnik je opazoval učiteljico, ki je več kot trideset let učila tukajšnje otroke, ki so več ali manj še naprej ostali otroci tukajšnje pokrajine in vasi. Njihova usoda je bila živeti značilno angleško podeželsko življenje. Alfred je takoj sprevidel, da si je Buckettova že zdavnaj odrezala svoj kos lokalne oblasti in da bo z njo teže sodelovati glede novosti oziroma novega šolskega programa. Program je prinašal kompleksna sofisticirana znanja, ki so zadevala lingvistiko, književnost ter družbena znanja. Rozalia Buckett je deklice učila tkati gobeline in dečke striči ovce. Jeseni so prečesavali robidovje, pozimi so lepili snežinke na okna. Preučevali so barje, dokler jih ni surov veter nagnal nazaj v učilnico. V vsem tem je bila izredno uspešna. Okna so v šolo vgradili še za časa Edvarda VII. Šipe učilnice so imele zdrsan lesk in v zunanjih kotih oken so se zibale drobne niti pajčevin. Na nitkah pajčevin se je zibal neki poseben podeželski čas, ki je bil povsem ravnodušen do človeškega dogajanja. Sicer pa je jugozahodna Anglija toplejša in vlažnejša, vendar z jesenjo prihaja na dan njena ciklonska osornost in tuleče zoprne gmote zraka. Barve v pokrajini se tukaj zdijo vlažne. Hladna zelena barva se izmenjuje s toplo zeleno. Nežnejšim dušam se zdi, da nad pokrajino visi otožnost dekleta, ki ni bila uslišana v prvi ljubezni. Globok ton zelenila travnikov in gozda je prisoten v vseh letnih časih, tudi razsijano poletje ne prežene somračnih odtenkov v pokrajini. Vse to je živelo svoje naravno življenje, a človek je bil s to pokrajino zaznamovan in določen. Nič človeka ne določa bolj kakor krajevni malenkostni svet. Tajniku je bilo kar hitro jasno, da Buckettova ne bo ravno pravi sogovornik za *njihovo stvar*. Ni bila človek sofisticiranih intelektualnih svetov. Namesto sveta simbolov je imela najraje dobesedni svet.

Svet malenkostnih opravil, po taktu lokalnega krajevnega režima. Praktične veščine in domovinska pripravljenost – to jo je določalo. Res, minister William si jo je zapomnil kot mlado učiteljico, ki je bila poleg praktičnih veščin polna domovinske pripravljenosti. Ljubila je lahko atletiko in ročna dela, poleg varčnih gospodinjskih nasvetov je rada z učenci zapela. Toda kot vse, ki delajo z ljudmi, jo je na neki način zanimala oblast nad človekom. Njena gospodovalna narava se je z leti poglobljala, saj je bila edini šolnik v zaselku L. pri Devonshiru. Ko so jo drobili proti šoli, si je Rozalia dala duška. *Stara šola se jeseni in pozimi nikoli ne ogreje dovolj, za to je kriva dotrajana izolacija. Sicer pa bi veljalo šolo podreti in postaviti novo. Ali ministrstvo kaj razmišlja v tej smeri ? Ali!?!*

S precej ostrim pogledom je ošinila ministra in tajnika. Materialna stran življenja je pomembna. Podeželje potrebuje predvsem dobre oskrbnike in

na dvorcih zveste butlerje. Brez upravljanja in gospodarjenja ne gre, tudi v prosveti ne. S tem spoznanjem sta mestna prosvetarja vstopila v staro šolo.

Šola je bila res stara. Spominjala je na lovsko kočo ob gozdu. Že na pragu je vstopajoče zajel mlačen vonj prijetne hišne zaležanosti. Vonj po domačnosti te je ogrnil takoj, čim si vstopil. Na stenah so visele risarske vinjete angleških krajinarjev devetnajstega stoletja. Prevladovala so značilno lovske in podeželske teme. Družbo so jim delale risbe s svinčnikom krajevnih umetnikov, ki so plemenitile boljše hiše tukaj in v okolišu. Otroške risbe so visele na oglasni deski zraven šolske table. Človek bi v tem javnem prostoru pričakoval kakšnega sodobnega državnika. Na steni so visele tudi legende angleške zgodovine, kar je poglobljalo starožitnost učilnice. Na steni je visela fotografija močno priletne kraljice Viktorije, ki je zrla skozi šolska okna. V učilnici je kraljica delovala kakor stroga ravnateljica gospodinske šole, ki z resnim in strogim pogledom gleda poševno, nekam vstran. Po neki staromodni logiki je na steni visel Thomas Cromwell. Politik nikomur ni privoščil pogleda. Zaman so si prizadevale generacije učencev, motreče portret ministra, da bi uzrl koga osebno. Minister se je spet nekoliko naprezal in z očmi preiskoval portret Cromwella. Vzbudila se je pač nekdanja otroška želja, ki si je znova zaželela očesnega stika z zgodovinsko starostjo. A je takoj odnehal, saj ni več otrok... Sicer pa... Če je kralj Henrik VIII. izrazil obžalovanje, ker je usmrtil svojega glavnega ministra, v tej mali učilnici ni bilo čutiti nobene zgodovinske zamere ali obsojanja. Tudi do vojvode Norfolškega ne, ki je prav tako visel na steni, vendar je gledajočim vračal pogled. Tisti podeželski mirni pogled, pogled dobro stoječega gospodarja. Portret zagovornika angleške reformacije je že desetletja visel tam kot znamenje angleške odličnosti. Buckettova je v njem videla varčnega moža, nekoga, ki zna z denarjem. Nekoga, ki hrani nekaj denarja za slabe čase. Mar ni to za Anglijo in Angleže dovolj!?! Seveda je učiteljica glavnega ministra videla izven zgodovinskega konteksta. *Dialoga tukaj ne bo, vsaj ne sodobnega dialoga*, je prestrelilo tajnika, ki se je zazrl v sledove papirnatih snežink na zdrsanih okenskih šipah. *Sicer pa bo spet kmalu čas za dekoracijo s papirnatimi snežinkami, za prednovoletno vzdušje*, se je Williamova misel pristavila sama od sebe. November je. *Nič se ni spremenilo, isti vonj, ista svetloba*, je mislil William. Dečki in deklice so vstali in gledali visoka moža s preprosto zaupljivostjo. *Tako majhen kot tisti svetlolasi deček, ki sedi na mojem sedežu, sem bil tudi sam*, je pomislil in se približal svoji nekdanji klopi. Stolček je bil zdaj ves temen; некоč je bil svetlo rjav. Enako stanje je doletelo tudi šolske

klopi. Minister je ob pogledu na skromen stolček začutil, kako se mu nabirajo solze v očeh. Čutil je, da se bo čustveno zlomil. Bolečina človeške minljivosti in neznatnosti je bila tokrat močnejša od bolečine zavrnjene ljubezni, ki jo je doživljal v najstniških letih. Prevzela so ga tako silovita čustva, da niti misliti ni mogel več, kaj šele, da bi poslušal gostobesedni plaz podeželske učiteljice. Tudi tajnik ji ni povsem sledil. Bilo je nekako predvidljivo, o čem bo govorila. Barva njenega glasu je napovedovala smer govorjenja. Njen govor je našel pot v krajevno komunalo. Dotaknila se je hiš, ovešenih z bršljanom. Sicer so v zaselku L. pri Devonshiru same stare hiše in hiške. "Vidva lahko gledata na zaselek L. kot turista. Vsi turisti pa imajo na kraje in mesta romantične poglede. William, ti dobro veš, kako je tu. Res, prav na tem stolčku si nekoč sam sedel. Vidite, otroci, nekoč je bil prav tako drobcen in majhen, kakor ste drobceni in majhni vi, potem pa je šel v visoko mestno šolo, jo dokončal in postal minister," je otroškemu občinstvu razlagala učiteljica Rozalia. Pred otroci je rada govorila o temah, ki niso bila ravno za otroška ušesa. Tajniku sta ta njena nediskretnost in razgaljevalni način govorjenja šla na živce. Williamu je na koncu jezika visel predlog, če bi se o novih smernicah in prednostnih nalogah državnega prosvetnega programa pogovorili na samem. Tajnik Alfred ga je v tej nameri prehitel. Rozalia Buckett pa je na ta predlog odgovorila robustno in neposredno.

"Šolnika Alfred in William, podrita to hiško in zgradita novo, prostorno šolo, pa bomo imeli tudi sobico za razgovor na šest oči," je nekoliko pretiravala in zarohnela. Minister je nemudoma postal njen majhen učenec. Svetlolasi deček Ivian se je sključil in tudi ostale glavice so oddajale pogrebno tišino. Tajnik je zbral pogum in učiteljici Rozalii razložil razmerja službene moči in sil. Kdo je kdo v tem primeru. Oba z ministrom predstavljata organ prosvetne oblasti in glede na to bi za pogovor potrebovali zaseben prostor. Pri tem mu je pogled švignil proti njenemu stanovanju v prvem nadstropju, kjer so bili na razpolago kar trije prostorčki za pobilžnje razgovore in zaradi tozadevnega stanja šole ni kazalo kar takoj podreti. Povrhu je podružnična šola zaselka L. pri Devonshiru že približno deset let na seznamu domoznanskih nepremičnin trajne vrednosti. Na seznamu angleške krajinske kulturne dediščine. Tajnikova uradniška odločnost je prispevala, da se je Buckettova zmehčala in pokazala pripravljenost na pogovor na šest oči. Williama je začel spremljati nelagoden občutek, da si je učiteljica Rozalia Buckett vzela večji kos oblasti, kakor bi smela. Pri tem pa je začela gaziti *drobne cvetlice* in ni več prestregla rahločutnih nians življenja. Drobena življenja v učilnici pa so klicala, da si poleg strogosti in zgledov želijo tudi sprejetosti in topline.

Ne, ne, to ni več tista mlada učiteljica, ki so ji oči žarele od svežine življenja. Ne, ne, ne, postala je lokalni trinog. Otrdela je kot ročaj pastirske palice. Postala je groba kot preklinjanje podeželanov in nezadovoljna, kot vsa tukajšnja življenja, ki so si nekoč želela iz majhnega v velik svet. A jim ni bilo namenjeno. Ni jim bilo usojeno, je pomislil William. Usoda je postavila mejo; bodisi niso bili dovolj podjetni bodisi niso bili dovolj nadarjeni. Buckettova je imela vsakega nekaj, vendar ne dovolj, da bi prestopila krajevno mejo. Preveč je bila zaznamovana z lokalnim življenjem, zato ni dopustila univerzalnih vsebin. Toda bila je odlično opremljena za življenje na podeželju. Tukaj je bila poleg notarja, pastorja in župana edina intelektualka. Dobro pisati in govoriti sta pač lastnosti, ki podeželskim okornežem nista bili položeni v zibelko. Buckettovi je bilo to podarjeno. Razgovor je bil opravljen. Možaka sta spet stala na osornem novembrskem mrazu, zdaj namenjena k županu. "Nisem pričakoval, da bom srečal takšno pokroviteljstvo in oblastnost," je začel tajnik in se zazrl v podeželsko zelenilo. "Razmere tukaj niso ravno salonske, navada pitja čaja tukaj ne gre ravno s čajnim pecivom," je odgovoril diplomatsko, ker ga je tajnikova neposrednost zbolela. Tajnik je govoril resnico. Minister mu je priznal, da je razlika med rosno mlado učiteljico, polno zanosa in pedagoške erotike, in priletno učiteljico, ki je polna preračunane obrti, polna gospodovalnosti in krajevnega sarkazma, precejšnja. Nikoli si ni mislil, da se bo ta razlika zarisala tako črno-belo, tako ostro, da bo Rozalia Buckett pred zimo svojega življenja podpirala klišeje, namesto da bi jih odpravljala. "Kar gorela je od zanosa, ko je stala pred šolsko tablo, ki pa je danes seveda še bolj zdršana, kot je bila takrat," je še dodal William in se tudi on prepustil občutku podeželske enoličnosti, ki ga je sprejela medse po stotih metrih hoje po močno steptanem kolovozu. Zdaj se je zavedal, da je bil jutranji dogodek na vlaku močno pomenljiv.

Da, odcvetele in uvele vrtnice se ponovno napijejo rdeče krvi življenja, pod pogojem, da se urni kazalci ne zavrtijo nazaj, tako je pisalo na listu, iztrganem iz knjige.

Tale umetniški zapis je danes zjutraj ležal pod ministrovimi čevlji. Kar nekaj potnikov je brcnilo v list papirja, ki ga je preprih nosil in premetaval sem ter tja. Na hodniku vagona, od kupeja do kupeja. Dokler se naposled ni znašel pod ministrovimi podplati in ga ta ni pobral. Prebral in spravil v žep. Zdaj pa je z obiskom stare podružnične šole to dobilo simboličen pomen. Znamenje. Človek je vendar *anymal symbolicum*, bi dejal Wilde. Poln je simbolov. Znati mora brati dogajanja v okolici in v naravi, na tankočuten simboličen način. Zdaj je prestregel naboj in sporočilo teh besed: novost potrebuje nove, mlade ljudi. "Buckettova ima več kot

dovolj delovnih let, upokojili jo bomo,” ta stavek je izlezel iz ministra kot brezosebna stroga odločitev, ki pa dosledno upošteva objektivne okoliščine, in to v najboljšem pomenu besede. “Več kot pozdravljam vašo namero, ne razumite napak, žensko komaj poznam, odvetnik bi tudi njej našel olajševalne okoliščine in resnica pač pozna množino, vendar stvari se iztečejo in pot vodi le naprej.” “Nobena reka ne teče nazaj, sicer pa ste videli obraze učencev. Nekoč je bila zgled, danes je gorjača. Prizori Dickensove Anglije se zdijo stvar preteklosti, toda pogledjte, danes dopoldne so se spet pojavili, in to tam, kjer naj bi človek imel sentimentalne spomine.” Šla sta mimo podeželskega dvorca, ovešenega z bršljanom, skozi režo razmajanega in dotrajanega plota ju je opazoval lovski jazbečar. Z melanholičnim vlažnim pogledom. Zvedavo so se mu svetile rjave oči, v katerih je odsevalo migetanje in rahlo valovanje bližnjega močvirja. Zadah močvirne barjanske rogoze sredi novembra. Nad pokrajino sta viseli žalobnost in potrnost. Neprivlačnost pa je v sebi skrivala polasčevalnost. Kraj je hotel imeti človeka le zase. Za ljudi, ki hočejo imeti kaj več od življenja, barje žal ni ustvarjeno. William se je čutil izgnanega od tod, po drugi strani pa so ga vse drobne stvari tukaj zadele v srce. Droben stolček v učilnici je bil kot nevidna črepinja, ki ga je porezala do solz. Človeško srce je res čuden organ. Tisto, kar se zdi pozabljeno, lahko z vso silovitostjo privre na dan. Butne s silo prvinskega čustvovanja, da čustva človeka povsem prevzamejo in obvladajo. Gredo skozi srce in možgane. Potres, katerega epicenter je srce. William je bil le otrok tega predela Anglije in tukajšnjih energij. Tajnik Alfred je bil do vsega tega ravnodušen. Možaka sta šla mimo opustelega koruznega polja. Iz zemlje so moleli umazani koruzni štrclji. Štrclji požete koruze. Lovski čuvaj ju je nezaupljivo gledal, potem pa izginil v gozd. Nato so iz hoste priskakljali zajci.

Samo še k županu, potem pa na vlak.

Minilo je sedem dni ...

II.

“Za njih sem posušena žemlja, star posušen kruh,” je zarjovela Rozalia Buckett, ko je v rokah držala odlok ministrstva za šolstvo o upokojitvi. “William, William,” je kričala, ko se je divje spuščala po razmajanih stopnicah in pridivjala naravnost v učilnico. Pouka je bilo že zdavnaj konec, v učilnico je svetila zamolkla rjava svetloba rdečkastih otenkov počasi ugašajočega dne. Šolski stolčki so se brez sedečih zdeli drobnikavi in

neznatni. V vsem vesolju veliki kakor četrť glavice bucike. Pobesneta ženska je pograbila stolček, na katerem je nekoč sedel učenec William in z njim odšla v drvarnico. V somraku majhne drvarnice je na tñalo nekajkrat položila nebogljeni stolček in ga razsekala na trske. V vsej svoji srditosti je zelo dobro in odmerjeno sekala, pri zadnjem zamahu pa jo je močno zaneslo. Čutila je, da je noge več ne ubogajo. Preveč se je razburila, preveč pene jeze se je nabralo v kotičkih njenih usten. Kri ni več krožila pravilno. Zastajala je, ker je zastajalo srce. Potem je nenadoma zgrmela na tla. Z glavo je udarila v kup razsekanih trsk, nekaj trsk je poletelo v zrak, padajoče so jo nežno klofutale po licih. Njen stekleni nepremični pogled je spominjal na steklene oči plišastih kužkov in medvedkov, ki delajo družbo premožnim otrokom v Angliji. *Zadnje čase je imela kar nekaj živčnih napadov, tudi pred učenci*, so zapisali v policijsko poročilo.

“Obstajajo ure, ko je zlo navzoče bolj, kakor si predstavljamo. Ženska se je zapodila s sekiro v roki, v okoliščinah, ki jih ne bomo znali nikoli razjasniti do konca. Zgodilo se je v temi tiste drvarnice,” je pojasnjeval zbranim pastor. Somrak drvarnice je bil po tem dogodku gostejši, vsaj v tonu pripovedi tistih, ki so dogodek razpihovali. Močnejše je zaudarjalo po vlagi močvirja, vsaj v tonu pripovedi tistih, ki so znova obudili skrivnostno delovanje močvirnega plina. “Plin močvirja je prodrł semkaj in jo preprosto zmešal,” je dejal lovski čuvaj, potem pa izginil v gozd.

“Seveda, kak dan je vse sončno, prijetno in dostopno, dan za tem pa se pojavijo neki čudni signali, ki zapletejo življenje in vse, kar je razumljivo, postane nenadoma nerazumljivo. Tudi svetloba dneva je kak dan vsa čudna,” je še dodal pastor zbranim.

Po odhodu lovskega čuvaja so na trato prilesja priskakljali divji zajci in ovohavali ozračje. Njihovi smrčki so utripali kakor njihova srčeca.

Deček je ostal brez šolskega stola. Okrajni mizar mu je stesal novega. Šolarja Iviana je smrt učiteljice pretresla. Razburjen je tekal po gozdovih in tistega novembra je sonce res čudno pršilo skozi krošnje dreves; še posebej, če si tekel, kakor Ivian, skozi mešani gozd.

Bledo novembrsko sonce je sijalo na olesenele nepobrane paradižnike pokojne Rozalie.

Minilo je še sedem dni ...

III.

Rosno mlada učiteljica Rosy Dover je s kovčkom v roki stopala proti stari šoli. V žepu je nosila dekret. Radovedni otroci so jo opazovali skozi

okno. Sledovi snežink na izpitih obledelih šipah so preživeli in čakajo, da jih okrasni prednovoletni papir znova zapolni. Ali pa tukajšnja bakrena praprot, nalepljena na okrasni papir... Mlada Škotinja bo vendar kos razmeram po tem tragičnem dogodku.

Kaj se je pravzaprav zgodilo v drvarnici?